

Ježíš nás učí žít v tichu a modlitbě
dopis rodičům

Milí rodiče,

dnes jsme s dětmi šli cestou do ticha. Byla to dlouhá cesta, i když jsme při ní nevyšli z místnosti. Byla to těžká cesta a šli jsme jí, abychom se na jejím konci „jen“ společně pomodlili modlitbu Otče náš.

Neučili jsme se jí předříkávat, ani jsme nekontrolovali, jak ji kdo umí a neumí. Povídali jsme si o tom, co je třeba, aby slova této modlitby neztratila význam. Mnozí tuto modlitbu známe a mnozí z nás se ji také modlíme. Jsou ale také lidé, kteří se ji modlit přestali, protože se pro ně stala dětskou básničkou a ztratila obsah. Přesto. Když se křesťané při narození, při křtu, při pohřbu setkají, pomodlí se společně „alespoň“ Otče náš.

Je tedy Otče náš opravdu modlitbou, která nemá význam?

Jak se modlit?

Učedníci, kteří s Ježíšem žili každodenní život, byli s ním den co den, na cestách, jedli s ním a pili, byli zasaženi, když ho viděli, jak odchází do ticha noci, aby se celou noc jen modlil. Když se vrátil, bylo na něm vidět, že je naplněn něčím neobyčejným. Chtěli nahlédnout do jeho nitra, chtěli vědět, co je v něm takového neobyčejného. Poprosili jej, aby je to naučil.

Modlit se se dá naučit. Modlit se není něco, co potřebují lidé, kteří se nedokážou spolehnout sami na sebe. V modlitbě nehledají útěchu jen slabí, ale patří k životu velkých a silných. Je to především věc důvěry a osobního vztahu k Bohu.

S jednou prosbou této modlitby můžeme mít v jistých chvílích života potíže. Najednou máme vyslovit „bud' vůle tvá“, když jsme nemocní, prožíváme bolest nebo něco těžkého. Člověk, který umí v takové chvíli Bohu říct „bud' vůle tvá“, nezůstává v té chvíli sám, ale zve do své situace Boha. Bůh tak pro něj přestává být tím, kdo nemoc, bolest a tíhu života způsobuje, ale je někým, koho můžeme oslovit „ty“ a komu můžeme věřit, že dokáže dát i té nejzoufalejší, nejsmutnější a nejbezradnější situaci smysl.

Modlitba Otče náš má zvláštní sílu. Ježíš se ji totiž modlí s námi a my se ji můžeme modlit s ním a s nespočetným zástupem dalších lidí, se všemi křesťany na celém světě všech dob. Je aktuální kdykoli a kdekoli.

Co můžeme společně dělat?

Sedneme si ke stolu a připravíme si velký výkres, pastelky a proužky papíru. Na velký výkres namalujeme kruh, který znázorní zeměkouli. Můžeme ji vybarvit.

Zapálíme svíci a postavíme ji doprostřed obrazu země.

Napíšeme na proužky papíru jednotlivé věty modlitby Otče náš.

Pak můžeme pomalu číst jednu větu za druhou a společně uvažovat o tom, v jaké situaci by mohl být člověk, který takovou větu říká. Co prožívá? Co mu chybí? Po čem touží? Čeho se bojí?

Úvahy můžeme doplnit vlastní zkušeností. Vzpomínáme na konkrétní situace, které se nějakým způsobem mohou vztahovat nebo vztahovaly k jednotlivým větám modlitby. Děláme tak důležitou věc: Učíme dítě přemýšlet o jednotlivých sděleních a zařazujeme je do konkrétního života.

Teprve pak pokládáme věty modlitby kolem obrazu země a pomodlíme se Otče náš společně.

Můžeme také vyprávět svým dětem, kdo a kdy nás modlitbu Otče náš naučil. Pro dítě je dobré pojmenovat, jak se modlitba předává z generace na generaci a zůstává stále aktuální. Stane se tak nejen součástí „pokladu církve“, ale také součástí našeho „rodinného dědictví“.

Přeji Vám, abyste sami i společně se svými nejbližšími zažili chvíle života proměněné v modlitbu. Jsou to ty chvíle, kdy to, co prožíváme, dostane smysl, kdy si uvědomíme jedinečnost okamžiku a žasneme nad souvislostmi, které se před námi rozkrývají.

Přeji Vám, abyste sami i společně se svými nejbližšími zažili takové chvíle života naplněné modlitbou, kterou se s námi modlí sám Boží Syn a my s ním můžeme nazývat Boha naším Otcem.